

Статистика каже да је чин пензионисања највећи „удар“ на појединца, његов стандард, личност и положај у друштву. Наравно, ту се не рачунају губици најближих, разводи, здравствени проблеми. Дакле, само пензионисање и залазак у „озбиљне“ године код већине наших суграђана је прво озбиљно суочавање са собом и годинама о којима наше крштенице сурово сведоче.

Данашњи сениори се слажу да је сам чин пензионисања највећи удар у њиховом животу. Финансијски, јер се најчешће последњи приходи преполове, а социјална искљученост их чини статистима у друштву чији су чланови.

Немојте припадати армији појединаца, до јуче радно активних, пуних планова, акције и сусрета, стављених у позицију аутсајдера, који, као невидљивом руком вођени, пристају на монотонију, досаду и неперспективност.

Човек данас пушта да ствари теку својим током, при чему сматра да ће у старости имати све што му припада, што је сам заслужио или ће му најближи, као и друштво пружити на тацни. Или верује да ће све у вези са њим самим успети да држи под контролом. Али – неће.